

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/124/2025
Identifikačné číslo spisu:	1620200137
Dátum vydania rozhodnutia:	28.07.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1620200137.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Q.. I. B., narodenej dňa XX. L. XXXX, Č. D., U., E. Q. XXXX/X, zastúpenej advokátom JUDr. Ľuboslavom Kašubom, Bratislava, Na vršku 1, proti žalovanému: C., narodenému XX. marca XXXX, P., zastúpenému JÁNSKÝ & PARTNERS s. r. o., advokátska kancelária, Nitra, Štúrova 13, IČO: 47 249 650, o vypratanie nehnuteľnosti a o vzájomnej žalobe o určenie, že vec patrí do dedičstva, vedenej na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 32C/3/2020, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. decembra 2024, sp. zn. 15Co/21/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Malacky rozsudkom z 3. októbra 2022, sp. zn. 32 C 3/2020, uložil žalovanému povinnosť vypratať nehnuteľnosti nachádzajúce sa v obci Stupava, okres Malacky, evidované na liste vlastníctva č. XXXX vedenom pre katastrálne územie P. ako chata so súpisným č. XXXX postavená na pozemku s parcelným č. CKN XXXX/X, nadstavba bez súpisného čísla postavená na pozemku s parcelným č. C-KN XXXX/X, garáž bez súpisného čísla postavená na pozemku s parcelným č. C-KN XXXX/X a šopa bez súpisného čísla postavená na pozemku s parcelným č. C-KN XXXX/X, a to do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Súčasne vzájomnú žalobu žalovaného v celom rozsahu zamietol a žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1 Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa preukázala svoj vlastnícky titul k predmetným nehnuteľnostiam na základe platnej kúpnej zmluvy z 25. októbra 2009, ktorej vklad bol do katastra nehnuteľností povolený 3. decembra 2009 pod č. V-3984/09. Prvostupňový súd sa dôsledne a vyčerpávajúcím spôsobom zaoberal argumentačnou obranou žalovaného, ktorý namietal absolútnu neplatnosť tejto kúpnej zmluvy pre jej údajný rozpor s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka) a taktiež z dôvodu tzv. civilnej úžery v zmysle § 39a Občianskeho zákonníka. Žalovaný svoju obranu staval najmä na tvrdení o neprimerane nízkej kúpnej cene vo výške 1 eur a na nesplnení

predpokladaných podmienok a prísľubov zo strany žalobkyne, ktoré mali pozostávať z doopatrovania prevodcu (L.. T. R.), zriadenia vecného bremena v jeho prospech, vydaja za žalovaného a neprevoditeľnosti nehnuteľností na iné osoby.

1.2 Súd prvej inštancie uviedol, že samotné dojednanie symbolickej kúpnej ceny vo výške 1 eur nepredstavuje ex offio rozpor s dobrými mravmi a nezakladá absolútnu neplatnosť právneho úkonu, pričom v tejto súvislosti odkázal na ustálenú rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Konštatoval, že prípadný rozpor s dobrými mravmi sa musí posudzovať striktné k momentu vzniku právneho úkonu. Akékoľvek následné (budúce) nedodržanie dohodnutých záväzkov účastníkom zmluvy nemôže mať retroaktívny dopad na platnosť kúpnej zmluvy ako celku. Vo vzťahu k zriadeniu vecného bremena uzavrel, že dohoda obsiahnutá v kúpnej zmluve bola neurčitá a nezrozumiteľná, čo však s prihliadnutím na zásadu favor negotii znamenalo len jej čiastočnú neplatnosť, ktorá neovplyvnila platnosť samotného prevodu vlastníckeho práva. Dokazovaním bolo navyše nesporne zistené, že návrh na vklad podával sám prevodca L.. T. R., ktorý explicitne navrhol vložiť výlučne vlastnícke právo a abstrahoval od vkladu vecného bremena.

1.3 Vo vzťahu k obstaraniu nehnuteľností a k namietanej úžere súd prvej inštancie nezistil naplnenie žiadneho zo subjektívnych znakov úžery (tieseň, neskúsenosť, dôverčivosť, ľahkomyselnosť) na strane prevodcu. Explicitne zdôraznil, že prevodca bol vysokoškolsky vzdelaný človek v primeranej mentálnej kondícii a nijakým spôsobom nevystupoval v pozícii oslabenej zmluvnej strany.

1.4 Následne sa súd prvej inštancie zaoberal procesnou obranou žalovaného, ktorú tento uplatnil až na samom konci dokazovania na pojednávaní 3. októbra 2022 v rámci prednesu záverečných rečí. Žalovaný v tomto štádiu konania vôbec prvýkrát namietal neuhradenie kúpnej ceny a s tým súvisiacu absenciu nadobudnutia účinnosti zmluvy v zmysle jej článku VI.ods. 2. Prvostupňový súd na toto celkom nové skutkové tvrdenie a procesnú obranu neprihliadol s poukazom na striktné uplatnenie sudcovskej koncentrácie konania (§ 153 ods. 1 až 3 CSP), keďže išlo o neprípustne oneskorený prostriedok procesnej obrany. Vo veci vzájomnej žaloby o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, túto súd zamietol aj z dôvodu zjavného nedostatku vecnej legítimácie pre nerespektovanie inštitútu núteného procesného spoločenstva všetkých dedičov.

2. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, rozsudkom z 18. decembra 2024, sp. zn. 15 Co 21/2023, na odvolanie žalovaného rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne a právne správny v celom rozsahu potvrdil. Súčasne žalobkyni priznal plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1 Odvolací súd, preskúmajúc vec v rozsahu uplatnených odvolacích dôvodov, sa stotožnil s odôvodnením a prijatými právnymi závermi súdu prvej inštancie. K odvolacej námietke žalovaného, ktorá namietala proti nesprávnemu uplatneniu sudcovskej koncentrácie konania vo vzťahu k oneskorene namietanému neuhradeniu kúpnej ceny, odvolací súd zdôraznil, že predmetný úkon žalovaného nesporne vykazoval znaky prostriedku procesnej obrany, ktorý bol uplatnený zjavne oneskorene. Krajský súd uviedol, že žalovanému objektívne nič nebránilo v tom, aby tvrdenie o neuhradení kúpnej ceny a s tým spojené dôkazné návrhy vniesol do konania už v skorších štádiách (napríklad vo vyjadrení k žalobe, v replike alebo na predchádzajúcich pojednávaniach). Procesná pasivita žalovaného a jeho neunesenie procesnej zodpovednosti za vlastné konanie nemôžu byť podľa odvolacieho súdu v žiadnom prípade vykladané ako porušenie práva na spravodlivý proces zo strany súdu prvej inštancie.

2.2 K odvolacím námietkam týkajúcim sa namietaného rozporu kúpnej zmluvy s dobrými mravmi a tvrdeniam o civilnej úžere odvolací súd vyčerpávajúcym spôsobom odôvodnil, že zmluvná sloboda a autonómia vôle účastníkov umožňuje zmluvným stranám dohodnúť aj kúpnu cenu, ktorá sa výrazne odchyľuje od ceny obvyklej na trhu. Poukázal na preukázanú skutočnosť, že zmluva bola uzavretá slobodne, vážne a bez akéhokoľvek nátlaku, čo samotný prevodca svojim podpisom potvrdil. Odvolací súd dal do pozornosti, že prevodca L.. T. R. žil po uzatvorení zmluvy ešte 9 rokov a nikdy počas celého tohto obdobia neinicioval akékoľvek konanie smerujúce k vysloveniu neplatnosti zmluvy pre údajnú úžeru a rovnako sa nikdy nedomáhal ani tvrdenia o tom, že by kúpna cena nebola reálne uhradená. Odvolací súd odmietol námietku absencie účinnosti zmluvy a vyhodnotil ju ako celkom nedôvodnú.

2.3 V časti týkajúcej sa vzájomnej žaloby o určenie príslušnosti veci do dedičstva odvolací súd

konštatoval, že žalovaný voči tomuto zamietajúcemu výroku svoje odvolanie fakticky vôbec neodôvodnil, čím znemožnil jeho riadny odvolací prieskum. Súčasne doplnil, že súd prvej inštancie rozhodol správne už len z dôvodu absencie núteného procesného spoločenstva dedičov na strane žalobcov. Záverom odvolací súd rezolútne uzavrel, že napadnutý rozsudok nie je možné označiť za arbitrárny alebo nepreskúmateľný, keďže súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav, aplikoval príliehavé právne normy a odôvodnenie jeho rozhodnutia plne zodpovedá rigoróznym požiadavkám kladeným ustanovením § 220 ods. 2 CSP.

3. Proti tomuto potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej v texte aj len ako „dovolateľ“) prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote rozsiahle dovolanie, pričom jeho prípustnosť a dôvodnosť vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. c) CSP. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie, po meritórnom prieskume zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne, alternatívne žiadal, aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dovolanie zároveň doplnil o návrh na odklad právoplatnosti napadnutého rozsudku z dôvodu hrozby vypratania obydlia.

3.1 Argumentujúc dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP, dovolateľ namietal, že súdy oboch inštancií nedôvodne a procesne nesprávne neprihliadali na ním vnesenú skutočnosť o absencii účinnosti kúpnej zmluvy v dôsledku nezaplatenia kúpnej ceny. Zastával názor, že jeho vyjadrenie na poslednom pojednávaní konanom dňa 3. októbra 2022 nepredstavovalo nové skutkové tvrdenie ani klasický prostriedok procesnej obrany, na ktorý by bolo možné a legitímne uplatniť inštitút sudcovskej koncentrácie konania. Podľa jeho interpretácie išlo výhradne o vyjadrenie sa k vykonanému dôkazu (Kúpnej zmluve z 25. októbra 2009), ktorého obsah bol podľa neho riadne oboznámený až na predchádzajúcom pojednávaní zo dňa 12. mája 2022, a preto nemal reálnu možnosť vyjadriť sa k nemu skôr. Dovolateľ zdôraznil, že týmto rigidným formalistickým prístupom mu konajúce súdy znemožnili uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej zásadnej miere, že došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom a k hrubému porušeniu jeho ústavou garantovaného práva na spravodlivý proces. Taktiež vytýkal odvolaciemu súdu zjavne nedostatočné odôvodnenie jeho procesného postupu k tejto kľúčovej námietke, čím mal podľa dovolateľa spôsobiť, že je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný až arbitrárny. Súčasne vyslovil úvahu, že prvostupňový súd flagrantne pochybil, keď pri pasivite strán sám nepostupoval podľa § 150 ods. 2 CSP a nevyzval strany z úradnej povinnosti na predloženie ďalších tvrdení k otázke účinnosti zmluvy, ktorá bola podstatnou a rozhodujúcou skutočnosťou na posúdenie celého sporu.

3.2 V línii dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP dovolateľ podrobne namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, a to konkrétne pre absolútnu absenciu aplikácie ustanovenia § 36 ods. 2 prvá veta Občianskeho zákonníka vo vzťahu k podmienkam účinnosti zmluvy a vzniku vecno-právnych účinkov. Dovolateľ rozviedol, že dojednanie účastníkov zakomponované v článku VI ods. 2 Kúpnej zmluvy (explicitne stanovujúce, že zmluva nadobúda účinnosť až zaplatením kúpnej ceny a zápisom do katastra) materiálne predstavuje odkladaciu podmienku, a keďže v dokazovaní pred súdom prvej inštancie nebolo bez pochybností preukázané zaplatenie kúpnej ceny, k naplneniu tejto odkladacej podmienky nikdy nedošlo, a z toho titulu právne následky zmluvy prejavujúce sa v nadobudnutí vlastníctva žalobkyňou nenastali. Odvolací súd podľa jeho presvedčenia túto kľúčovú právnu otázku - ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu údajne ešte nebola v obdobných súvislostiach vyriešená - posúdil nesprávne tým, že na zistený skutkový stav aplikoval zmätočnú právnu normu, respektíve správnu právnu normu úplne odignoroval.

4. Žalobkyňa odmietla argumentáciu žalovaného a upriamila pozornosť súdu na skutočnosť, že dovolateľ krajne účelovo navodzuje dojem, akoby kúpna zmluva datovaná 25. októbra 2009 bola v konaní dovtedy absolútne neznámym, novým listinným dôkazom, o ktorom sa mal dozvedieť až z obsahu katastrálneho spisu na pojednávaní. Žalobkyňa poukázala na preukázaný fakt, že práve táto konkrétna kúpna zmluva s úradne osvedčenými podpismi tvorila priamo prílohu k vzájomnej žalobe podanej samotným žalovaným, pričom on sám sa k jej obsahu, k jej podmienkam a dôsledkom z nej vyplývajúcim opakovane a

extenzívne vyjadroval už od počiatku konania. Zdôraznila, že konajúce súdy na oboch inštanciách sa s celým penzom jeho námietok, či už o neplatnosti, neurčitosti alebo neúčinnosti zmluvy, dôkladne a právne precízne vysporiadali, a to okrem iného aj vo viacerých predchádzajúcich rozhodnutiach (napríklad vo veci pri zamietaní návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia). Žalobkyňa súhrnne označila konanie žalovaného za zjavne šikanózne predlžovanie jeho preukázateľne bezdôvodného užívania cudzej nehnuteľnosti bez právneho titulu, a z tohto dôvodu navrhla, aby dovolací súd podané dovolanie odmietol a uložil žalovanému povinnosť nahradiť jej trovy dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou tohto dovolacieho dôvodu je odňatie možnosti konať pred súdom, prípadne také vady konania, ktoré majú za následok porušenie ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu.

7. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolateľ v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP namietal aplikáciu sudcovskej koncentrácie podľa § 153 CSP.

9. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov by mohla úspešne zakladať predmetný dovolací dôvod výlučne vo výnimočných prípadoch extrémnej, zjavnej arbitrárnosti, ktorá by úplne popierala samotný zmysel práva na súdnu ochranu a viedla by k rozhodnutiu postrádajúcemu akúkoľvek elementárnu logiku v nadväznosti na vykonané dokazovanie.

10. V posudzovanej veci sa dovolací súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ako aj s jemu predchádzajúcim rozsudkom súdu prvej inštancie, plne stotožňuje so skutočnosťou, že napadnuté rozhodnutia netrpia žiadnym nedostatkom preskúmateľnosti. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí veľmi podrobne, vnútorne konzistentne a logicky nadväzujúc na spisový materiál vysvetlil, prečo bez výhrad potvrdil vecné aj právne závery súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa priamo a výslovne vysporiadal s odvolacou námietkou žalovaného atakujúcou nesprávne uplatnenie sudcovskej koncentrácie konania. Objasnil, že predmetná procesná obrana žalovaného, stavaná na prekvapivom spochybnení zaplattenia kúpnej ceny na sumu 1 euro, bola účelovo prednesená až na úplne poslednom pojednávaní pred súdom prvej inštancie v rámci záverečných návrhov. Dovolací súd na tomto mieste s dôrazom konštatuje, že žalovaný mal preukázateľne, objektívne a bez najmenších prekážok možnosť túto procesnú obranu vnieť do konania oveľa skôr - prinajmenšom v čase, kedy sám koncipoval a súdu predkladal vzájomnú žalobu, ktorej pevnou súčasťou bola práve namietaná kúpna zmluva z 25. októbra 2009.

11. Dovolací súd ďalej zdôrazňuje, že inštitút sudcovskej koncentrácie konania ukotvený v ustanoveniach § 153 CSP je kľúčovým a legitímnym nástrojom na zabezpečenie ústavnej a zákonnej požiadavky hospodárnosti, plynulosti a efektívnosti civilného sporového procesu. Aplikácia tohto inštitútu konajúcimi súdmi predstavuje priamy výkon ich zákonnej právomoci posudzovať, korigovať a sankcionovať neprimeranú procesnú aktivitu (respektíve úmyselnú či neúmyselnú procesnú pasivitu a prietahy) sporných strán. Samotné vyhodnotenie konkrétneho prednesu žalovaného, či už ide o tvrdenie

alebo dôkazný návrh, ako zjavne oneskoreného prostriedku procesnej obrany, nie je a nemôže byť vykladané ako nedovolené odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle § 420 písm. f) CSP. Namietaný procesný postup súdov nižších inštancií, ktorý spočíval v prísnom avšak celkom spravodlivom nepripustení oneskoreného tvrdenia o nezaplatení kúpnej ceny a v nevyhovení návrhom na dopĺňovanie rozsiahleho dokazovania v tomto smere (vrátane odmietnutia postupu podľa § 150 ods. 2 CSP ex off), je výhradne prejavom ustálenej zásady koncentrácie konania a prenesenia plnej zodpovednosti za vlastné vedenie sporu na stranu. V zmysle konštantnej judikatúry dovolacieho súdu takáto činnosť súdov pri posudzovaní prípustnosti a včasnosti návrhov nezakladá vadu zmätočnosti v ponímaní § 420 písm. f) CSP. Dovolanie pre uplatnený dôvod zmätočnosti preto jednoznačne nie je prípustné.

12. Ďalší dovolací dôvod spočíval v komplexnom tvrdení žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci zo strany odvolacieho súdu s poukazom na § 421 ods. 1 písm. c) CSP. Dovolateľ tvrdil, že odvolací súd pochybil v nesprávnej, respektíve úplne absentujúcej aplikácii normy § 36 ods. 2 Občianskeho zákonníka týkajúcej sa teórie odkladacej podmienky v zmluvách, ktorá mala v danom špecifickom prípade spočívať v povinnosti zaplatiť kúpnu cenu 1 eur ako *conditio sine qua non* na nadobudnutie platnosti a účinnosti kúpnej zmluvy z 25. októbra 2009.

13. Na to, aby bolo dovolanie vôbec spôsobilé vyvolať prípustnosť podľa § 421 ods. 1 CSP, musí napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v prvom rade reálne a kauzálnie závisieť od vyriešenia určitej právnej otázky. Takto vymedzená otázka sa musí vyznačovať rýdzo a nespochybniteľne právnym charakterom a jej vyriešenie odvolacím súdom musí objektívne a logicky tvoriť absolútny nosný základ celého preskúmaného rozhodnutia. Právne posúdenie je v judikatúre najvyššieho súdu konštantne vnímané ako nesprávne výlučne vtedy, ak odvolací súd na preukázaný a riadne zistený skutkový stav aplikoval celkom nesprávny právny predpis, prípadne ak správny predpis na zistený skutkový stav aplikoval, avšak ho neštandardne, nelogicky alebo účelovo nesprávne interpretoval.

14. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľom položená právna otázka či objektívne nezaplatenie kúpnej ceny trvalo bráni nadobudnutiu účinnosti zmluvy a vzniku vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam ako nenaplnená odkladacia podmienka, vychádza výlučne z jeho vlastného, ale dokazovaním nepodporeného skutkového predpokladu. Celá táto právna konštrukcia je bezprostredne založená na tvrdení, že kúpna cena skutočne a preukázateľne nebola žalobkyňou nikdy zaplatená, čo však súdy oboch inštancií nezistili.

15. Práve naopak, súdy vychádzali z platnej, účinnej a relevantnými podpismi opatrenej zmluvy, na základe ktorej bol riadne a autoritatívne povolený vklad vlastníckeho práva orgánom katastra nehnuteľností. Zmluva nebola napádaná po dobu minimálne 9 rokov ešte za života samotného prevodcu bez toho, aby bol zo strany akéhokoľvek subjektu, nie to samotného prevodcu či jeho dedičov, vznesený čo i len náznak akejkolvek relevantnej právnej či skutkovej námietky v smere chýbajúcej úhrady.

16. Dovolateľ sa preto cestou formálneho namietania nesprávneho právneho posúdenia v skutočnosti domáha zásadnej zmeny reálnych skutkových zistení konajúcich súdov, respektíve sa de facto domáha autoritatívneho zavedenia a preskúmania úplne nových skutkových zistení (o spornosti a nezaplatení ceny) priamo v štádiu dovolacieho konania. Tento postup je v príkrom rozpore s esenciálnou povahou mimoriadneho opravného prostriedku. Dovolací súd je v zmysle explicitného znenia ustanovenia § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Vzhľadom na to, že skutkovým základom napadnutého rozhodnutia nebolo zistenie, že kúpna cena nebola zaplatená, odvolací súd nemal a logicky ani nemohol mať žiaden reálny podklad či priestor na to, aby aplikoval ustanovenie § 36 ods. 2 Občianskeho zákonníka vo forme naznačenej dovolateľom. Predložená otázka je tak vo vzťahu k dokazovaním zistenému skutkovému stavu vyslovene hypotetická.

17. Keďže dovolateľom účelovo predostretá právna otázka nezodpovedá skutkovému stavu zistenému

konajúcimi súdmi, ani naň v žiadnom smere nenadväzuje, jej teoretické vyriešenie dovolacím súdom nemohlo byť určujúce pre prehodnotenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Z tohto dôvodu bolo nevyhnutné dovolanie vyhodnotiť ako materiálne neprípustné aj s poukazom na dovolací dôvod definovaný v ustanovení § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

18. Na základe vyššie uvedeného najvyšší súd dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. c) CSP odmietol.

19. Dovolací súd rozhodnutie o priznaní nároku na náhradu trov konania žalobkyni neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.